

**L. Coelii Lactantii Firmiani, diuinarum institutionum,
aduersus gentes, de falsa religione liber primus**

Lactantius, Lucius Caecilius Firmianus

[Köln], [1518]

VD16 ZV 9338

De ipsius lous parentibus, & ortu, & uita eius flagiti osissima, morte, &
sepultura. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71332)

dedecore, atq; infamia plenissimas reddidit, istud uero sū
mæ impietatis, ac sceleris, quod regium puerū rapuit ad
stuprum. Parum enim uidebatur, si in expugnāda fœmi
narum pudicitia, maculosus, ac turpis esset, nisi etiam sex
ui suo iniuriam faceret, hoc est uerum adulterium, quod
fit contra naturā, hæc qui fecit uiderimus, an maxius, cer
te optimus non est, quod nomē a corruptoribus, ab adul
teris, ab incestis abest, nisi forte nos erramus hoīes, qui ta
lia facientes sceleratos uocamus, ac perditos, oībusq; pœ
nis dignissimos iudicamus. Stultus autē M. Tullius, q C.
Verri adulteria obiecit. Eadem enim Iupiter, quem cole
bat admisit. Qui P. Clodio sororis incestum. At illi opti
mo Maximo eadem fuit & soror & coniunx.

De ipsius Iouis parentibus, & ortu, & uita eius flagiti
osissima, morte, & sepultura. Cap. XI.

Vis est igitur tam excors, qui hunc in celo
regnare putet, quine in terra qdem debuit?

Nō insulsæ quidam poeta triumphū Cupidi
nis scripsit, q̄ in libro non mō potentissimum
Deorū cupidinē, sed etiā uictorem facit. Enumeratis
enim amoribus singulorum, quibus in potestatē Cupidi
nis, ditionemq; uenissent, instruit pompam, in qua Iupiter
cū cæteris Dijs ante carrū triumphātis ducit cathenatus.
Eleganter id quidem dicitur a poeta figuratū, sed tamen
non multum distat a uero. Qui enim uirtutis est expers,
q̄ cupiditatibus, ac libidinibus malis uincit, nō Cupidini
(ut ille fixit) sed morti subiectus ē sēpitnæ. Sed omittam⁹
de moribus dicere rē cōsiderēus, ut itelligāt hoīes ī qbus

*Cupido filius
ueneris & Junonis
et deus amoris*

.LXX DE FALSA RELI.

*Pia filia fuit
proxi + u
sorum + u
sua pater
mater non
pater non
obp 82*

miseri uersentur erroribus. Regnare in cœlo Iouem uul
gus existimat, id doctis pariter, & indoctis psuasum est.
Quod & religio ipsa, & preces, & hymni, & delu
bra, & simulachra demonstrant. Eundem tamē Saturno
& Rhea genitum confitentur. Quomodo potest Deus
uideri, aut (ut ait poeta) hoīum, rerūq; repertor: ante cui
ius ortum infinita hoīum millia fuerunt: Eorū scilicet, q
Saturno regnante uixerunt, ac priores luce q̄ Iupiter sūt
potiti: Video alium Deum regem fuisse primis tempo
ribus, alium consequētibus. Potest ergo fieri, ut alius sit
postea futurus. Si em̄ regnum prius mutatū est, cur des
peremus & posterius posse mutari: nisi forte Saturnus
generare potuit fortiorem, Iupiter non potest. At qui di
uinum imperiū aut semper imutabile est, aut, si est muta
bile, quod fieri non potest, semp utiq; mutabile est. Pōt
em̄ Iupit amittere regnū, sicut & pat̄ ei? amisit. Ita plane,
nam cū idē neq; uirginibus, neq; maritatis unq; pepercit
set & abstinuit se tātum una Thetide, quod respōsum fu
it maiorem patre suo futurum, quisq; ex illa natus esset.
Et primum in eo prudentia non Dei, cui nisi Themis fur
tura dixisset, ipse nesciret. Si autem diuinus non sit, ne de
us quidem sit, unde ipsa diuinitas nominatur, ut ab homi
ne humanitas. Deinde conscientia ibecillitatis, timuit uti
q; maiorem, quod qui fecit, scit utiq; p̄fecto non esse se
maximum, quādoquidem potest aliquid maius existere.
Idem per stygiam paludem factissime iurat.
Vna superstitio, superis quæ reddita diuis,
Quæ est ista supstitio: aut a quo reddita est: Ergo aliqua

*Thetis dicitur
fuit pater
sua pater
mater non
pater non
obp 82*

*Thetis dicitur
fuit pater
sua pater
mater non
pater non
obp 82*

potestas maxima est, quæ peierantes deos puniat, quæ
 tanta formido est paludis infernæ, si sunt immortales?
 quid metuunt eam, quam uisuri non sunt, nisi quos mo-
 ri necesse est? Quid igitur homines oculos suos in cœ-
 lum tollunt? quid per superos deierant, cum ipsi supi ad
 inferos deuoluantur? ibiq; habeant quod uenerentur, &
 adorent. Illud uero quale est, esse fata, quibus dñj omnes
 & ipse Iupiter pareat, si Parcarū tanta uis est, ut plus posse
 sint q̄ cœlestes uniuersi, quāq; ipse rector, ac dominus,
 cur non illæ potius regnare dicantur, quarum legibus, ac
 statutis parere omnes deos necessitas cogit? Nūc cui du-
 bium est, quin is, qui alicui rei obsequitur, maximus non
 sit? nam si sit, non accipiat fata, sed faciat. Nunc ad illud
 quod omiseram, redeo. In una utiq; sola fuit continētior,
 cum eam deperiret, & non uirtute aliqua, sed metu suc-
 cessoris. Quæ fortitudo utiq; eius est? qui sit mortalis, &
 imbecillus, & nihili. quippe qui potuit & tunc, cum nasce-
 retur, extingui, sicut frater eius ante genitus extinctus est,
 qui si uiuere potuisset, nunquam minori concessisset im-
 perium. Ipse autem furto seruatus, furtiq; nutritus, *Zeus*
 siue *Ζην* appellatus est, non, ut isti putant, a feruore cœles-
 tis ignis, uel q̄ uitæ sit dator, uel q̄ animātibus inspiret ani-
 mas, quæ uirtus solius dei est (quam enim possit inspira-
 re animam, qui ipse accipit aliunde?) sed quod primus ex
 liberis Saturni maribus uixerit. Potuerunt igitur homi-
 nes aliū deum habere rectorē, si Saturnus nō fuisset ab ux-
 ore delusus? At em̄ poetæ ista finxerunt. Errat quisquis
 hoc putat, Illi em̄ de hoibus loquebantur, sed ut eos orna-

DE FALSA RELI.

rent, quorum memoriam laudibus celebrabant, deos esse dixerunt. Itaque illa potius ficta sunt, quae tanquam de dijs,

*Danae filia fuit
a Jove...
non illa, quae tanquam de hominibus locuti sunt, quod clarum
est exemplo, quod afferemus, Danaen violaturus Iupi
ter aureos numos largiter in sinum eius infudit. Haec stu
pri merces fuit. At poetae, qui quasi de deo loquebantur,
ne auctoritatem creditae maiestatis infringeret, finxerunt*

non illa, quae tanquam de hominibus locuti sunt, quod clarum est exemplo, quod afferemus, Danaen violaturus Iupiter aureos numos largiter in sinum eius infudit. Haec stupri merces fuit. At poetae, qui quasi de deo loquebantur, ne auctoritatem creditae maiestatis infringeret, finxerunt

*Catamitus...
ipse in aureo imbri delapsus, eadem figura, qua im
bres ferreos dicunt, cum multitudinem telorum, sagittarumque
describunt. Rapuisse dicitur in aquila Catamitum
poeticus color est, sed aut per legionem rapuit, cuius in
ligne aquila est, aut naus, in qua est impositus, tutelam
habuit in aquila figuratam, sicut taurum figuratum cum
rapuit, & transiit Europam, eodem modo convertisse in
bouem traditur Io Inachi filiam, quae, ut iram Junonis
effugeret, ut erat iam setis obsita, iam bos transisse dicitur
maere, in Aegyptumque uenisse, atque ibi recepta pristina forma
dea facta, quae nunc Isis uocatur. Quo igitur argumento
probari potest, nec Europam in tauro sedisse, nec Io factam
bouem? quod certus dies habetur in fastis, quo Isis
dis nauigium celebratur. Quae res docet non transisse illam
sed nauigasse. Igitur qui sapere sibi uidentur, quia intelligunt
uiuum, terrenumque corpus in caelo esse non posse, totam
Ganymedeam fabulam pro falso repudiant, nec sentiunt in terra
id esse factum, quia res, ac libido ipsa terrena est. Non ergo
res gestas ipsas finxerunt poetae, quod si facerent, essent
tranissimi, sed rebus gestis addiderunt quendam colorem.
Non enim obrectantes illa dicebant, sed ornata*

ipsum in aureo imbri delapsus, eadem figura, qua imbres ferreos dicunt, cum multitudinem telorum, sagittarumque describunt. Rapuisse dicitur in aquila Catamitum poeticus color est, sed aut per legionem rapuit, cuius in ligne aquila est, aut naus, in qua est impositus, tutelam habuit in aquila figuratam, sicut taurum figuratum cum rapuit, & transiit Europam, eodem modo convertisse in bouem traditur Io Inachi filiam, quae, ut iram Junonis effugeret, ut erat iam setis obsita, iam bos transisse dicitur maere, in Aegyptumque uenisse, atque ibi recepta pristina forma dea facta, quae nunc Isis uocatur. Quo igitur argumento probari potest, nec Europam in tauro sedisse, nec Io factam bouem? quod certus dies habetur in fastis, quo Isis dis nauigium celebratur. Quae res docet non transisse illam sed nauigasse. Igitur qui sapere sibi uidentur, quia intelligunt uiuum, terrenumque corpus in caelo esse non posse, totam Ganymedeam fabulam pro falso repudiant, nec sentiunt in terra id esse factum, quia res, ac libido ipsa terrena est. Non ergo res gestas ipsas finxerunt poetae, quod si facerent, essent tranissimi, sed rebus gestis addiderunt quendam colorem. Non enim obrectantes illa dicebant, sed ornata

*Europa filia fuit
a Jove...
Io filia Inachi
maere in Aegyptum
deus Isis
Ganymedeam fabulam
pro falso repudiant
nec sentiunt in terra
id esse factum
quia res ac libido
ipsa terrena est
non ergo res gestas
ipsas finxerunt
poetae quod si
facerent essent
tranissimi sed
rebus gestis
addiderunt
quendam colorem
non enim obrectantes
illa dicebant sed
ornata*

re cupientes. Hinc homines decipiuntur, maxime dū hęc omnia ficta esse arbitrantur a poetis, colunt quod ignorant, nesciunt q̄ sit poeticę licentię modus, quousq̄ p̄gre di fingendo liceat, cum officium poetę sit i eo, ut ea, quę gesta sunt uere, in aliquas species obliquis figuratiōibus cum decore aliquo conuersa traducant. Totū autē q̄d referas fingere, id est ineptum esse, & mendacem potius q̄ poetam, sed finxerunt ista, quę fabulosa creduntur. Nū etiam illa, quę de dijs fœminis, deorūq̄ connubijs dicta sunt? Cur igitur sic figurantur, sic coluntur, nisi forte nō tantum poetę, sed & pictores, fictoresq̄ imaginum mentiantur. Si enim hic Iupiter, qui a nobis dicitur Deus, nō is est, qui ex Saturno, & Ope natus est, non oportuit nisi solius simulachrum in templis omnibus collocari. Quid sibi mulierum effigies uolunt? Quid sexus infirmus, in quem si cecidit ipse Iupiter, tum uero ipsi lapides hoīem fatebuntur. Mentitos aiunt esse poetas, & his tamen credunt, imo uero non esse mentitos re ipsa probant. Ita em̄ deorū simulachra confingūt, ut ex ipsa diuersitate sexus, appareat uera esse quę dicunt poetę. Nā quod aliud argumentum habet imago Catamiti, & effigies aqlę, cū ante pedes Iouis ponunt in tēplis, & cum ipso pariter adorantur, nisi ut nefādi sceleris, ac stupri memoria m̄eat i aeternum? Nō igit̄ a poetis totum fictum est. aliquid fortasse traductū, & obliqua figuratiōe obscuratū, quo ueritas inuoluta tegetetur. sicut illud de sortitione regnorū. Aiunt em̄ Ioui cœlū obtigisse, Neptūo mare, iferna Plutōi. cur nō tra potius i sortē tertiā uēit? nisi q̄ i terra res gesta est.

D ij

*Disfiliant interpretari potest populi
auctor*

DE FALSA RELI.

Ergo illud in uero est, q̄ regnum orbis ita p̄titi, fertit̄q̄
sunt, ut orientis imperium Ioui cederet, Plutoni, cui cog
nomen Agefilao fuit, pars occidentis obtingeret. Eo q̄
plaga orientis, ex qua lux mortalibus datur, superior, oc
cidentis autem inferior esse uideatur. Sic ueritatem men
dacio uelauerunt, ut ueritas ipsa persuasioni publicæ ni
hil derogaret. De Neptuni sorte manifestum est, cuius
regnum tale fuisse dicimus, quale M. Antonij fuit infini
tum illud impium, cui totius oræ maritimæ potestatem
senatus decreuerat, ut prædones persequeretur, ac mare
omne pacaret. Sic Neptuno maritima omnia cum insulis
obuenerunt, quomō id probari potest? Nimirū ueteres
historiæ docent, Antiquus auctor Euhemerus, qui fuit
ex ciuitate messana, res gestas Iouis, & ceterorū, q̄ dii pu
tantur, collegit, historiāq̄ contexuit ex titulis, & inscrip
tionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur,
maximeq̄ in fano Iouis Thriphylij, ubi auream columnā
positam esse ab ipso Ioue titulus indicabat, in qua colum
na gesta sua perscripsit, ut monimenta essent posteris re
rum suarū. Hæc historiā interpretatus est Ennius, & se
cutus, cuius hæc uerba sunt. Iupiter iperitū Neptuno dat
maris, ut insulis oibus, & quæ loca sunt secus mare omi
bus regnaret. Vera sunt ergo, q̄ loquunt̄ poetæ, sed obtē
tu aliquo, specieq̄ uelata. Potest & mons Olympus poe
tis figuram dedisse, ut Iouē dicerēt cœli regnum esse for
titum, q̄ Olympus abiguum nomē est & mōtis, & cœli.
In Olympo aut̄ Iouē habitasse docet historia eadē, quæ
dicit, eadem tēpestate Iupit̄ in mōte Olympo maximam

*messana uis
fregit̄ fuit
qua p̄lora*

*Olympus nomen
est auloy
uolunt̄ arrip̄
p̄ imp̄d̄
rota et m̄ta
p̄t̄ r̄t̄ l̄r̄
p̄t̄*

ptem uitæ colebat, & eo ad eū in ius ueniebāt, si quæ res in cōtrouersia erant. Itē si quis quid noui inuenerat, quod ad uitam humanā utile esset, eo ueniebat atq; Ioui ostendebat. Multa in hūc modum poetæ transferunt, non ut in deos mentiantur, quos colunt, sed ut figuris uersicoloribus uenustatem, ac leporem carminibus suis addant, qui aut non intelligunt quō, aut quare quicquid figuretur, poetas uelut mendaces, & sacrilegos insequuntur. Hoc errore decepti & philosophi, quod ea, quæ de Ioue feruntur, minime in deum cōuenire uidebant, duos Ioues fecerunt, unum naturalem, alterum fabulosum. Viderunt ex parte, quod erat uerum, eum scilicet, de quo poetæ loquuntur, hominem fuisse. In illo aut naturali Ioue uulgaris cōsuetudine religionis iducti errauerunt, quod in deum nomen hominis transtulerunt, qui (ut supra diximus) quia solus est, non indiget nomine. Iouem aut illum esse, qui sit ex Ope, Saturnoque natus, negari non potest. Vanam igitur persuasio est eorum, qui nomen Iouis summo deo tribuunt. Solent enim quidam errores suos hac excusatione defendere, quod conuicti de uno deo, cum id negare non possunt ipsum se colere affirmant. Verum hoc sibi placere, ut Iupiter nominetur, quo quid absurdius? Iupiter enim sine contubernio coniugis, filiarumque colitur non solet. Unde quid sit apparet, nec fas est id nomen eo transferri, ubi nec Minerua est ulla, nec Iuno. Quid, quod huius nominis proprietas non diuinam uim exprimit, sed humanam? Iouem enim Iuno necque a iuuando esse dictos Cicero interpretatur. Et Iupiter quod si iuuans pater dicitur, quod nomen in deum minime congruit, quia iuuare hominis est, opis aliquid conferentis in eum, qui sit ali

DE FALSA RELI.

enus, & exigui beneficij. Nemo sic deum precat, ut se ad
 iuuet, sed ut seruet, ut uitam, salutēq; tribuat, quod mul-
 to plus, ac maius est, q̄ adiuuare. Et qm̄ de patre loqui-
 mur, nullus pater dicit filios iuuare, cū eos generat, aut e-
 ducat. Illud em̄ leuius est, q̄ ut eo uerbo magnitudo pa-
 terni beneficij exprimat, quanto id magis incōueniens
 est Deo, q̄ uerus est pater, per quem sumus, & cuius to-
 ti sumus, a quo fingimur, animamur, illuminamur, q̄ no-
 bis uitam impertit, salutem tribuit, uictum multiplicem
 subministrat, non intelligit beneficia diuina, qui se iuuari
 modo a Deo putat. Ergo non imperitus modo, sed etiā
 impius est, qui noīe Iouis uirtutē summæ potestatis im-
 minuit. Quare si Iouem ex rebus gestis, & ex moribus
 hominem fuisse, in terraq; regnasse deprehendimus, sup-
 est, ut mortem quoq; eius inuestigemus. Ennius in sacra
 historia descriptis omnibus, quæ in uita sua gessit, ad ulti-
 mum sic ait. Deinde Iupiter postq̄ terram qnquies cir-
 cuiuit, omnibusq; amicis, atq; cognatis suis imperium di-
 uisit, reliquitq; hominibus leges, mores, frumētāq; para-
 uit multaq; alia bona fecit, immortalī gloria, memoriāq;
 affectus sempiterna monimenta suis reliquit, ætate pectu-
 mata in Creta, uitam commutauit, & ad deos abiit. Eum
 q; Curetes filij sui curauerunt, decoraueruntq; eum, & se-
 pulchrū eius est in Creta in oppido Gnosō, & dicit Vesta
 hanc urbem creauisse, in qua sepulchro eius est inscriptū
 antiquis Irīs græcis δ̄ ζευς τ̄ς κρη̄νου, id ē latine, Iupiter Satur-
 ni. Hoc certe nō poetę tradūt, sed antiq̄ reꝝ scriptores,
 quæ adeo uera sūt, ut ea sibyllis & sib̄ cōfirmēt, q̄ sūt tales

*alia exemplaria
 q̄ p̄sumuntur*

*Curetes p̄p̄
 Gnosō
 Gnosō uel q̄
 in Creta*

δαίμονες ἀψύχουσ κούρω εἰλωλα καμόντων
 ὧν κρήνη κούχη ματάφουσ ἠδύεμοσσ ἴχα.

Id est, Dæmones inanimes cadauerum fimmilachra mortuorum, quorū Creta ī iactantiā sepulchra misera habet. Cicero de natura deorū cū tres Ioues a theologis nominari diceret, ait tertium fuisse Cretensem Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur. Quomodo igitur potest Deus alibi esse uiuus, alibi mortuus, alibi habere templum, alibi sepulchrum? Sciāt ergo Romani capitolum suum. i. summum caput religionum suarū publicarum, nihil esse aliud q̄ inane monumentum. Veniamus nunc ad eius patrem, qui ante regnauit, & qui fortasse plus habebat in se, quod ex coitu tantorum elementorum genitus esse dicatur. Videamus qd in eo fuerit Deo dignum. In primis illud, quod aureum seculum narratur habuisse, q̄ iustitia sub eo fuerit in terra. Teneo aliquid in eo, quod in eius filio non fuit. Quid enim tam conueniens Deo, q̄ iustum regimen ac pium seculum? Sed cum eadem ratione natum esse cogito, non possum putare deum summum, q̄ uideam esse aliquid antiquius, cœlū scilicet, atq̄ terram. At ego Deum quaero, ultra quē nihil est omnino, q̄ fons, & origo sit rerum. Hic sit necesse est, qui cœlū ip̄m cōdidit, terrāq̄ fundauit. Saturnus aut̄ si ex his natus est (ut putat) quē admōm potest deus esse principalis, q̄ alijs ortū suū debet? Aut q̄s p̄fuit mūdo, an̄ q̄ Saturnus gigneret? Sed hoc poeticū est (ut dicebā paulo ante) figmētū, nec em̄ fieri poterat, ut elemēta īsēsibilia, tātoq̄ ituallo sepata, ī unū coirēt, ac filiū p̄crearēt, aut is q̄ natus

DE FALSA RELI.

esset, non potissimū genitoribus similis existeret, sed eā formam gereret, quam parentes sui non habebant. Quæramus ergo quid ueritatis sub hac figura lateat. Minutius fœlix in eo libro, qui Octavius inscribitur, sic argumentatus est, Saturnū, cū fugatus esset a filio, in Italiamq; uenisset, Cœli filium dictum, q̄ soleamus eos, quorum uirtutem miremur, ad eos, qui repentine aduenerint, de cœlo cecidisse dicere, Terræ autem, q̄ ignotis parētibus natos terræ filios nominemus. Sunt hæc quidem similia ueri, non tamen uera, quia cōstat etiam tunc, cum regnaret, ita esse habitum. Potuit & sic argumentari. Saturnū, cum potentissimus rex esset, ad retinendam parentum suorum memoriam, nomina eorum cœli & terræq; indidisse, cū hæc prius alijs uocabulis appellarentur, qua ratione & montibus, & fluminibus nomina sunt imposita. Neq; em̄ cum dicunt poetæ de progenie Atlantis, aut Inachi fluminis, id potissimū dicunt, homines ex rebus sensu carentibus, potuisse generari, sed eos utiq; significāt, qui nati sunt ex ijs hominibus, qui uel uiui, uel mortui, nomina mōtibus aut fluminibus indiderunt. Nam id apud ueteres, maximeq; græcos usitatum fuit, Sic Maria eorum traxisse nomina accepimus, qui deciderant in ea, ut Aegæum, Icarium, Helleponticum, & in Latio Auentinus uocabolum monti dedit, in quo sepultus est. Tyberinus uel Tyberis amni, in quo mersus est. Non ergo mirandum, si nomina eorum cœlo, terræq; attributa essent, qui reges genuerūt potentissimos. Apparet ergo non ex cœlo natū esse, quod fieri non potest, sed ex eo homine, cui nomē Vrano fuit,

Legendo off. ex p. 1. et 2. 04

*Atlas uocabulum
montis fluminis
uiri p̄ncipis
nomine est regis
argyrii et
fluminis p̄ncipis*

*Ergo uocabulum
dedit est ab
de rege qui in ea*

ponitur Johanne ab yfano de doli filio

quod esse uerum Trismegistus author est, qui cum diceret admodum paucos extitisse, in quibus esset perfecta doctrina, in his Uranum, Saturnum, Mercurium cognatos suos nominauit. Hæc ille quia ignorauit, alio traduxit historiam, qui quomodo potuerit argumentari, ostendi, nunc dicam quomodo, ubi, a quo sit hoc dictum, Non enim Saturnus hoc, sed Iupiter fecit, in sacra historia sic Ennius tradit, Deinde Pantum deducit in montem, qui uocatur cœli stella, Postquam eo ascendit, contemplatus est late terras, ibique in eo montem aram creat cœlo. Primusque in ea ara Iupiter sacrificauit, in eo loco suspexit in cœlum, quod *ὀυρανὸς* nominatur, idque quod supra mundum erat, quod æther uocatur, de sui auis, nomine cœlo nomen indidit, idque Iupiter, quod æther uocatur, placans primum cœlum nominauit, eamque hostiam, quam ibi sacrauit, totam adoleuit. Nec hic tantum sacrificasse Iupiter inuenitur. Cæsar quoque in arato refert, Aglaosthenem dicere, Iouem cum ex insula Naxo aduersus Titanas proficisceretur, & sacrificium faceret in litore, aquilam ei in auspiciu aduolasse, quam uictor bono omine acceptam tutelæ suæ subiugarit. Sacra uero historia & ante consedisse illi aquilam in capite, atque illi regnum portedissee testatur, cui ergo sacrificare Iupiter potuit, nisi cœlo auis, quem dicit Euhemerus in oceano mortuum, & in oppido Aulatia sepultum.

Quomodo stoici figmenta poetarum ad philosophicam transferant rationem. Cap. XII.

q Vonjam ^{apertius} reuelauimus ^{superiora} mysteria poetarum, & Saturni ^{inferiora} paretes inuenimus, ad uirtutes eius, & facta ^{inferiora} redeamus. Iustus in regno fuit. Primum ex

E